

“मीठे बच्चे- सच्चा बाबासँग भित्र-बाहिर सच्चा बन, तब नै देवता बन्न सक्छौ । तिमी ब्राह्मणहरू नै फरिश्ता सो देवता बन्दछौ ।”

प्रश्न:- यस ज्ञानलाई सुन्ने वा धारण गर्ने अधिकारी को हुन सक्छ ?

उत्तर:- जसले अलराउन्ड पार्ट बजाएको छ, जसले सबैभन्दा धेरै भक्ति गरेको छ, ऊ नै ज्ञानलाई धारण गर्नमा धेरै तीव्र जानेछ । उच्च पद पनि उसैले पाउनेछ । तिमी बच्चाहरूसँग कसै-कसैले सोध्छन्- तिमीहरू शास्त्रलाई मान्दैनौ ? भन- जति हामीले शास्त्र पढेका छौं, भक्ति गरेका छौं, त्यति दुनियाँमा कसैले गर्दैनन् । हामीलाई अहिले भक्तिको फल मिलेको छ, त्यसैले अब भक्तिको आवश्यकता छैन ।

ओम् शान्ति । बेहदका बाबा बेहदका बच्चाहरूलाई बसेर सम्झाउनुहुन्छ, सबै आत्माहरूको पिताले सबै आत्माहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ किनकि उहाँ सबैको सद्गति दाता हुनुहुन्छ । जति पनि आत्माहरू छन्, जीवात्मा नै भनिन्छ । शरीर नहुने हो भने आत्मालाई देख्न सकिदैन । हुन त ड्रामा प्लान अनुसार स्वर्गको स्थापना बाबाले गरिरहनुभएको छ तर बाबा भन्नुहुन्छ- मैले स्वर्ग देखिदैन । जसका लागि हो उनीहरूले नै देख्न सक्छन् । तिमीहरूलाई पढाएर फेरि म त कुनै शरीर धारण गर्दिनँ । त्यसैले विना शरीर देख्न कसरी सक्छु ? यस्तो होइन जहाँ-तहाँ उपस्थित हुन्छु । सबै कुरा देख्छु । होइन, बाबा केवल तिमी बच्चाहरूलाई देख्नुहुन्छ, जसलाई फूल बनाएर यादको यात्रा सिकाउनुहुन्छ । ‘योग’ शब्द भक्तिको हो । ज्ञान दिनेवाला एक ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ, उहाँलाई नै सद्गुरु भनिन्छ । बाँकी सबै हुन् गुरु । सत्य बोल्नेवाला, सत्यखण्ड स्थापना गर्नेवाला उहाँ नै हुनुहुन्छ । भारत सत्यखण्ड थियो, वहाँ सबै देवी-देवता निवास गर्दथे । तिमी अहिले मनुष्यबाट देवता बनिरहेका छौ । त्यसैले बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ- सत्य बाबाको साथ भित्र बाहिर सच्चा बन्नु छ । पहिले त कदम-कदममा भुटो नै थियो, त्यो सबै छोड्नुपर्छ, यदि स्वर्गमा उच्च पद पाउन चाहन्छौ भने । जान त स्वर्गमा धेरै जान्छन् तर बाबालाई जानेर पनि विकर्म विनाश गरेनौ भने सजाय खाएर हिसाब-किताब चुक्ता गर्नुपर्छ, फेरि पद पनि धेरै कम मिल्नेछ । राजधानी स्थापना भइरहेको छ पुरुषोत्तम संगमयुगमा । राजधानी न सत्ययुगमा स्थापना हुन सक्छ न कलियुगमा किनकि बाबा सत्ययुग या कलियुगमा आउनुहुन्न । यस युगलाई भनिन्छ- पुरुषोत्तम कल्याणकारी युग । यसमा नै बाबा आएर सबैको कल्याण गर्नुहुन्छ । कलियुगपछि सत्ययुग आउनु छ, त्यसैले संगमयुग पनि अवश्य चाहिन्छ । बाबाले बताउनुभएको छ- यो पतित पुरानो दुनियाँ हो । गायन पनि छ- दूर देश का रहनेवाला... त्यसैले पराइ देशमा आफ्ना बच्चा कसरी भेटिऊन् । पराइ देशमा फेरि पराइ बच्चाहरू नै भेटिन्छन् । उनीहरूलाई राम्ररी सम्झाउँछु- म कसमा प्रवेश गर्छु । आफ्नो पनि परिचय दिन्छु र जसमा प्रवेश गर्छु उनलाई पनि सम्झाउँछु । यो तिम्रो धेरै जन्मको अन्त्यको जन्म हो । कति स्पष्ट छ ।

अहिले तिमी यहाँ पुरुषार्थी हौ, सम्पूर्ण पवित्र छैनौ । सम्पूर्ण पवित्रलाई फरिश्ता भनिन्छ । जो पवित्र छैन उसलाई पतित नै भनिन्छ । फरिश्ता बनेपछि फेरि देवता बन्दछौ । सूक्ष्मवतनमा तिमी सम्पूर्ण फरिश्ता देख्दछौ, उनीहरूलाई फरिश्ता भनिन्छ । त्यसैले बाबा सम्झाउनुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, एक अल्फलाई नै याद गर्नु छ । अल्फ मतलब बाबा, उहाँलाई अल्लाह पनि भन्छन् । बच्चाहरूले सम्झन्छन्- बाबाबाट स्वर्गको वर्सा मिल्छ । स्वर्ग कसरी रच्नुहुन्छ ? यादको यात्रा र ज्ञानबाट । भक्तिमा ज्ञान हुँदैन । ज्ञान केवल एकै बाबाले दिनुहुन्छ ब्राह्मणहरूलाई । ब्राह्मण चोटी (उँच) हुन् नि । अहिले तिमी ब्राह्मण हौ फेरि बाजोली खेल्नेछौ । ब्राह्मण, देवता, क्षत्रिय... यसलाई भनिन्छ विराट् रूप । विराट् रूप कुनै ब्रह्मा, विष्णु, शंकरलाई भनिदैन । त्यसमा चोटी ब्राह्मण त छैनन् । बाबा ब्रह्मा तनमा आउनुहुन्छ- यो त कसैले जान्दैन । ब्राह्मण कुल नै सर्वोत्तम कुल हो, जब बाबा आएर पढाउनुहुन्छ । बाबाले शूद्रहरूलाई त पढाउनुहुन्न नि । ब्राह्मणहरूलाई नै पढाउनुहुन्छ । पढाउनमा पनि समय लाग्छ, राजधानी स्थापना हुनु छ । तिमी उच्चभन्दा उच्च पुरुषोत्तम बन । नयाँ दुनियाँ कसले रच्दछ ? बाबाले नै रच्नुहुन्छ । यो नभुल । मायाले तिमीलाई भुलाउँछ, उसको त धन्धा नै यही हो । ज्ञानमा यति विघ्न ल्याउँदैन, यादमा नै ल्याउँछ । आत्मामा धेरै किचडा भरिएको छ, त्यो बाबाको याद विना सफा हुन सक्दैन । योग शब्दसँग बच्चाहरू धेरै अलमिलन्छन् । भन्छन्- बाबा हाम्रो योग लाग्दैन । वास्तवमा ‘योग’ शब्द ती हठ योगीहरूको हो । संन्यासीले

भन्छन्- ब्रह्मसंग योग लगाउनु छ । अब ब्रह्म तत्त्व त धेरै विशाल, लम्बा-चौडा छ, जसरी आकाशमा ताराहरू देखिन्छन्, त्यसरी नै वहाँ पनि साना-साना ताराजस्तै आत्माहरू छन् । त्यो आकाशभन्दा पर, जहाँ सूर्य-चन्द्रमाको प्रकाश हुँदैन । अब हेर कति साना-साना रकेट तिमीहरू हो । त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- पहिले पहिले आत्माको ज्ञान दिनुपर्छ । त्यो त एक भगवान्ले नै दिन सक्नुहुन्छ । यस्तो होइन, केवल भगवान्लाई मात्रै जान्दैनन् तर आत्मालाई पनि जान्दैनन् । यति सानो आत्मामा ८४ को चक्रको अविनाशी पार्ट भरिएको छ, यसैलाई कुदरत (प्रकृतिको लीला) भनिन्छ, अरू केहीलाई भन्न सकिदैन । आत्माले ८४ को चक्र लगाइरहन्छ । हर ५ हजार वर्षपछि यो चक्र घुमि नै रहन्छ । यो ड्रामामा निश्चित छ । दुनियाँ अविनाशी छ, कहिल्यै विनाश हुँदैन । उनीहरूले देखाउँछन्- महाप्रलय हुन्छ फेरि कृष्ण अंगुली चुस्दै पीपलको पातमा आउनेछन् । तर यस्तो कहाँ हुन्छ र ! यो त बेकाइदा हो । महाप्रलय कहिल्यै हुँदैन । एक धर्मको स्थापना र अनेक अधर्महरूको विनाश चलि नै रहन्छ । यो समयमा मुख्य तीन धर्म छन् । यो त कल्याणकारी संगमयुग हो । पुरानो दुनियाँ र नयाँ दुनियाँमा रात-दिनको फरक छ । हिजो नयाँ दुनियाँ थियो, आज पुरानो छ । हिजोको दुनियाँमा के थियो- यो तिमी सम्भन सक्छौ । जो जुन धर्मको छ, उसले त्यसै धर्मको स्थापना गर्छ । त्यहाँ त केवल एक जना आउँछन्, धेरै हुँदैनन् । फेरि विस्तारै-विस्तारै वृद्धि हुन्छ ।

बाबा भन्नुहुन्छ- तिमी बच्चाहरूलाई कुनै कष्ट (तकलिफ) दिन्न । बच्चाहरूलाई कष्ट कसरी दिने ! अति प्रिय (मस्ट बिलभेड) बाबा हुनुहुन्छ नि । भन्नुहुन्छ- म तिमीहरूको सद्गति दाता, दुःखहर्ता, सुख कर्ता हुँ । याद पनि म एकलाई गर्छु । भक्तिमार्गमा के गरिदिएका छन्, मलाई कति गाली दिन्छन् ! भन्छन्- परमात्मा एक हुनुहुन्छ (गड इज वन) । सृष्टि चक्र पनि एउटै छ, यस्तो होइन, आकाशमा कुनै दुनियाँ छ । आकाशमा ताराहरू छन् । मनुष्यले त सम्भन्छन्- एक-एक तारामा सृष्टि छ । तल पनि दुनियाँ छ । यी सबै हुन् भक्तिमार्गका कुरा । उच्चभन्दा उच्च भगवान् एक हुनुहुन्छ । भन्छन् पनि- सारा सृष्टिका आत्माहरू हजुरमा उनीएका छन्, यो मालाजस्तै हो । यसलाई बेहदको रुद्र माला पनि भन्न सकिन्छ । सूत्रमा बाँधिएका छन् । महिमा गर्छन् तर केही बुझ्दैनन् । बाबा आएर सम्भाउनुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, म तिमीहरूलाई अलिकति पनि कष्ट दिन्न । यो पनि बताउनुभएको छ, जसले पहिले-पहिले भक्ति गरेका छन्, उनीहरू नै ज्ञानमा तीव्र जान्छन् । धेरै भक्ति गरेका छन् भने उनीहरूलाई फल पनि धेरै मिल्नुपर्छ । भन्छन्- भक्तिको फल भगवान्ले दिनुहुन्छ, उहाँ हुनुहुन्छ ज्ञानका सागर । त्यसैले अवश्य ज्ञानद्वारा नै फल दिनुहुन्छ । भक्तिको फलको बारेमा कसैलाई पनि थाहै छैन । भक्तिको फल हो ज्ञान, जसबाट स्वर्गको वर्सा सुख मिल्छ । त्यसैले फल दिनुहुन्छ अर्थात् नर्कवासीबाट स्वर्गवासी बनाउनुहुन्छ एक बाबाले । रावणको बारेमा पनि कसैलाई थाहै छैन । भन्छन् पनि- यो पुरानो दुनियाँ हो । कहिले देखि पुरानो हुन्छ, उनीहरूले हिसाब निकाल्न सक्दैनन् । बाबा हुनुहुन्छ मनुष्य सृष्टिरूपी वृक्षको बीजरूप, सत्य हुनुहुन्छ । त्यसको कहिल्यै विनाश हुँदैन, यसलाई उल्टो वृक्ष भनिन्छ । बाबा माथि हुनुहुन्छ, आत्माहरूले बाबालाई माथि हेरेर बोलाउँछन्, शरीरले त बोलाउन सक्दैन । आत्मा त एउटा शरीरबाट निस्किएर अर्कोमा जान्छ । आत्मा न घट्छ, न बढ्छ, न कहिल्यै मृत्यु हुन्छ । यो खेल बनेको छ । सारा खेलको आदि-मध्य-अन्त्यको रहस्य बाबाले बताउनुभएको छ । आस्तिक पनि बनाउनुभएको छ । यो पनि बताइएको छ- यी लक्ष्मी-नारायणमा यो ज्ञान हुँदैन । वहाँ त आस्तिक-नास्तिक भन्ने थाहै हुँदैन । यस समयमा बाबाले नै अर्थ सम्भाउनुहुन्छ । नास्तिक उनीहरूलाई भनिन्छ जसले न बाबालाई, न रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यलाई, न अवधिलाई जान्दछन् । अहिले तिमीहरू आस्तिक बनेका छौ । वहाँ यी कुरा हुँदैनन् । खेल हो नि । जुन कुरा एक सेकेन्डमा हुन्छ त्यो फेरि अर्को सेकेन्डमा हुँदैन । ड्रामामा टिक-टिक भइरहन्छ । जो पास्ट भयो चक्र घुम्दै जान्छ । जसरी सिनेमा हुन्छ, दुई घण्टा वा तीन घण्टापछि फेरि त्यही सिनेमा हुबहु दोहोरिन्छ हुन्छ । भवन आदि भत्काइदिन्छन् फेरि बनेको देखिन्छ । त्यही हुबहु रिपिट हुन्छ । यसमा अलमलिने कुरै छैन । मुख्य कुरा हो आत्माहरूका बाबा परमात्मा हुनुहुन्छ । आत्मा-परमात्मा अलग रहे बहुकाल... अलग हुन्छन्, यहाँ आउँछन् पार्ट बजाउन । तिमीहरू पूरै ५ हजार वर्ष अलग रहेका हो । तिमी प्यारा बच्चाहरूलाई अलराउन्ड (सबै प्रकारको) पार्ट मिलेको छ, त्यसैले तिमीहरूलाई नै सम्भाउनुहुन्छ । ज्ञानका पनि तिमीहरू अधिकारी हो । सबैभन्दा धेरै भक्ति जसले गरेको छ, ज्ञानमा पनि ऊ नै

तीव्र जान्छ, पद पनि उच्च पाउनेछ । पहिले-पहिले एक शिवबाबाको भक्ति हुन्छ फेरि देवताहरूको । फेरि ५ तत्त्वको पनि भक्ति गर्छन्, व्यभिचारी बन्छन् । अहिले बेहदका बाबाले तिमीहरूलाई बेहदमा लिएर जानुहुन्छ, उनीहरूले फेरि बेहदको भक्तिको अज्ञानमा लिएर जान्छन् । अब बाबा तिमी बच्चाहरूलाई सम्भाउनुहुन्छ— आफूलाई आत्मा सम्झिएर म एक बाबालाई याद गर । फेरि पनि यहाँबाट बाहिर जाने बित्तिकै मायाले भुलाइदिन्छ । जसरी गर्भमा पश्चात्ताप गर्छन्— म यस्तो गर्दिनँ, बाहिर आउने बित्तिकै भुलिहाल्छन् । यहाँ पनि यस्तै छ, बाहिर जानेबित्तिकै भुल्छन् । यो भूल र अभूलको खेल हो । अहिले तिमी बाबाका एडाप्टेड बच्चा बनेका छौ । शिवबाबा हुनुहुन्छ नि । उहाँ हुनुहुन्छ सबै आत्माहरूका बेहदका बाबा । बाबा कति टाढाबाट आउनुहुन्छ । उहाँको घर हो परमधाम । परमधामबाट आउँदा अवश्य बच्चाहरूलाई सौगात लिएर आउनुहुन्छ । हातमा सौगातको रूपमा स्वर्ग लिएर आउनुहुन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ— सेकेण्डमा स्वर्गको बादशाही लेऊ । केवल बाबालाई चिन । सबै आत्माहरूको बाबा त हुनुहुन्छ नि । भन्नुहुन्छ— म तिम्रो पिता हुँ, म कसरी आउँछु— त्यो पनि तिमीलाई सम्भाउँछु । मलाई रथ त अवश्य चाहिन्छ । कुनचाहिँ रथ ? कुनै महात्माको त लिन सक्नुहुन्न । मनुष्यहरू भन्छन्— तपाईंहरू ब्रह्मालाई भगवान्, ब्रह्मालाई देवता भन्नुहुन्छ । अरे, हामीले कहाँ भन्छौं र ! वृक्षमाथि एकदम अन्त्यमा खडा छन्, जबकि वृक्ष सारा तमोप्रधान हुन्छ । ब्रह्मा पनि वहाँ खडा छन्, त्यसैले धेरै जन्मको अन्त्यको जन्म भयो नि । बाबा (ब्रह्मा बाबा) स्वयम् भन्छन्— मेरो धेरै जन्मको अन्त्यको जन्ममा जब वानप्रस्थ अवस्था हुन्छ तब बाबा आउनुभएको छ । जसले आएर धन्धा आदि छुटाउनुभयो । साठी वर्षपछि मनुष्य भक्ति गर्छन् भगवान्सँग मिल्नका लागि ।

बाबा भन्नुहुन्छ— तिमी सबै मनुष्य मतमा थियौ, अहिले बाबाले तिमीहरूलाई श्रीमत दिइरहनुभएको छ । शास्त्र लेख्नेवाला पनि मनुष्य हुन् । देवताहरूले त लेख्दैनन्, न त पढ्छन् । सत्ययुगमा शास्त्र हुँदैन । भक्ति नै हुँदैन । शास्त्रमा सबै कर्मकाण्ड लेखिएका छन् । यहाँ त्यो कुरै छैन । तिमी देख्छौ— बाबाले ज्ञान दिनुहुन्छ । भक्तिमार्गमा त हामीले शास्त्र धेरै पढेका छौं । कसैले तिमीहरू वेद-शास्त्र आदिलाई मान्दैनौ भनेर सोधे भने भन— जति पनि मनुष्य छन् उनीहरूभन्दा बढी हामीले मान्छौं । शुरुदेखि लिएर अव्यभिचारी भक्ति हामीले शुरू गरेका हौं । अहिले हामीलाई ज्ञान मिलेको छ । ज्ञानबाट सद्गति हुन्छ फेरि हामीले भक्ति किन गर्ने ? बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू, नराम्रो नसुन, नराम्रो नहेर,... बाबा कति साधारण तरिकाले सम्भाउनुहुन्छ— मीठा-प्यारा बच्चाहरू, आफूलाई आत्मा निश्चय गर । म आत्मा हुँ, उनीहरूले फेरि भनिदिन्छन् अल्लाह हुँ । तिमीहरूलाई शिक्षा मिल्छ— म आत्मा हुँ, बाबाको बच्चा हुँ । यही कुरा मायाले घरी-घरी भुलाइदिन्छ । देह-अभिमानी हुनाले नै उल्टो काम हुन्छ । अब बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू— बाबालाई नभुल । समय खेर नफाल । अच्छा ! मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) रचयिता र रचनाको रहस्यलाई यथार्थ बुझेर आस्तिक बन्नु छ । ड्रामाको ज्ञानमा अलमलिनु छैन । आफ्नो बुद्धिलाई हदबाट निकालेर बेहदमा लैजानु छ ।
- २) सूक्ष्म वतनवासी फरिश्ता बन्नका लागि सम्पूर्ण पवित्र बन्नु छ । आत्मामा जो किचडा भरिएको छ, त्यसलाई यादको बलले निकालेर सफा गर्नु छ ।

वरदानः— सर्वशक्तिमान् बाबालाई कम्बाइन्ड रूपमा साथ राख्नेवाला सफलतामूर्त भव

जुन बच्चाहरूको साथमा सर्वशक्तिमान् बाबा कम्बाइन्ड हुनुहुन्छ— उनीहरूको सर्वशक्तिमाथि अधिकार हुन्छ र जहाँ सर्व शक्ति हुन्छन् त्यहाँ सफलता नहोस्, यो असम्भव छ । यदि सदा बाबासँग कम्बाइन्ड रहनमा कमी छ भने सफलता पनि कम हुन्छ । सदा साथ निर्वाह गर्नेवाला अविनाशी साथीलाई साथमा (कम्बाइन्ड) राख्यौ भने सफलता जन्मसिद्ध अधिकार हुन्छ किनकि सफलता मास्टर सर्वशक्तिमान्को अधि-पछि घुमिरहन्छ ।

स्लोगनः— सच्चा वैष्णव उनीहरू हुन् जसले विकाररूपी गन्दगीलाई छुँदा पनि छुँदैनन् ।